

Maandag 10 november 2025

Lieve lezer,

De reden is ver te zoeken, tegenwoordig. Men hangt een gedachtegoed aan, maar weet niet welke kant op. En als ik kijk naar die Amerikaanse president Donald Trump – wat die met zijn aanhangers doet; wat hij ze belooft en wat hij uitvoert – dan zie ik alleen maar dat ie een grote druk uitoefent op het Amerikaanse volk. Met weinig compassie. Erg verdrietig is het, als ik dit zeg. Het is niet iets, om omheen te kijken, want jij en ik – wij – worden hier ook door beïnvloed. Dus wij kunnen niet wegkijken. Hoe graag je dat misschien ook wilt; hoeveel je ook gelooft in jouw eigen wereld: er zijn zaken waar je rekening mee te houden hebt. In onze tijd werd er fysiek oorlog gevoerd. En gingen de grenzen, ook binnen Europa, dicht. Er werd bewapend. Er werden mensen naar gaskamers gestuurd. Datzelfde patroon voltrekt zich min of meer in Amerika. En waar is de aanhang nu? Iedereen die zich hiertegen verzet, maakt een punt. En elk punt maakt een verschil. Maar als je het gewoon maar laat gaan; het wel goed vindt en denkt 'Mijn lot hangt daar niet vanaf. Het zal mijn tijd wel duren'; dan ben je te laat. Tegen de tijd dat je dan een keer aan de bel trekt, zijn de grote slagen al geslagen. Is jouw land ingenomen. Is het gedachtegoed al verspreid. Ook bij nieuwe generaties achter ons. Onderschat niet, op welke schaal dit gebeurt. En we moeten dus vooral kijken naar wat jij vindt. Hoe jij er tegenover staat, wat er allemaal gebeurt en vervolgens wat jij dóét. Leef je met je hart of niet? Hou je van je land of niet? Heb je normen en waarden of liggen ze al in de goot? Sta op! Doemdenken is niets. Vraag jezelf af, wat jij wilt doen om het tegen te gaan. En kijk wat je binnen jouw – eventueel beperkte – mogelijkheden kunt doen. Verenigen... Een standpunt innemen... En altijd duidelijk communiceren. Want als je dat doet, kunnen andere mensen jou horen. En dan kunnen zij óók hun gevoelens uiten. En zich aansluiten. Op het pad dat 'vrede' heet. Vrede is ook: vredelievendheid. Vrede is ook: rust in jou zelf. Vrede is, wat leeft. Het is een organisch iets.

Wie niet regelmatig stilstaat bij vrede, leeft niet. Want we leven allemaal in de zeepbel die 'wereld' heet. En die zeepbel kan zomaar uit elkaar klappen. En dan heeft jouw leven ineens helemaal geen zin. Alles waar jij in geïnvesteerd hebt, generaties voor jou, generaties die na jou zouden komen, je eigen kinderen... Het doet mij echt verdriet om zoveel verwaarlozing te zien, in deze wereld. En ik weet waar het vandaan komt. Van iemand, die zijn eigen kind niet ziet. Van iemand, die niet houdt van zichzelf. Van iemand, die de wereld – het leven – niet serieus neemt. En veel hiervan – en misschien wel bijna alles – wordt veroorzaakt door die constante stroom binnen de social media. En dan is er het politiek geworstel. We kunnen ons eigen broek niet ophouden, als Europa. We schieten aan ons doel voorbij met een Brexit. We willen toch zo vredelievend zijn voor elkaar en elkaar de hand voorhouden? Waarom doe je het dan niet? Waarom praat je niet met andere mensen, over wat je voelt? Want er is zó veel ongelijkheid. Het straalt er vanaf, het egoïsme. En dan zie je een man zoals Trump floreren. Kan Poetin zijn gang gaan. Is er op allerlei mogelijke manieren onderdrukking in de wereld. Voor vrouwen... Tegen godsdienstvrijheid... Het leven staat echt op z'n kop, nu. Wij móéten een standpunt innemen in de wereld. Wil je dit wel of wil je dit niet? En zolang jij dit niet voor jouzelf bepaalt, bepalen anderen het voor jou. Doe dan je schietgebedje maar. Leef dan maar in de wereld, waar je de ander niet ziet. Dat is, als een kogel door de kop. Je kunt hiervoor je hoofd niet in een donker gat stoppen. Je zult moeten laten zien, of je het ergens mee eens bent of niet. Zoals wij onze nek uitsteken hiervoor: Dat er wel degelijk licht is. Dat er leven bestaat na de fysieke dood. Dat er hier gesproken wordt over oorlog en vrede. Maar als jij de regels niet kent, kun je ze dus ook gemakkelijk overschrijden.

Het speelveld is dit: Er is leven. Er is dood. Er bestaat voortleven na jouw fysieke dood. Er is terugkomst. Wij verhuizen van de ene fysieke wereld naar een andere realiteit en soms terug. Waar jij nu staat – op deze wereld – ging iets aan vooraf: een tijd waarin jij ergens anders naar voren trad. Je hebt ook gezien, wat goed leven is. Je maakte een afspraak met jezelf. Je maakte een afspraak met je Gids. We hebben overeenkomsten getekend, over hoe je naar dit leven gaat. En ja, we zouden opkomen voor onszelf. En we zouden gaan strijden voor die betere wereld. Wel, nu is het punt daar, dat jij die keuzes kunt gaan maken. Niet kunt, maar moet. Dus vertel jezelf goed wat jij gaat doen met deze wereld / met jouw leven. En hoe jij het ervaart. Zet hoog in op goed geluk. Bouw een sterke set van mooie normen en waarden. En verdedig ze met hand en tand. Zet zelf een spalk. Maak zelf dat begin. Durf eens op te staan voor wat je voelt. En weet. En leef dan met je hand op je hart. Opdat je kunt zeggen, dat je goed doet. En dat het je wel degelijk interesseert, wat er allemaal om je heen gebeurt. En dat je er werk van maakt. Klappen uitdeelt, als het moet. Vraag jezelf simpelweg af wat jij kunt doen, om te vechten voor die betere wereld, met goed fatsoen. Want dan draai jij je straks niet om in je eigen graf. We hebben zo hard gevochten voor vrede. Jouw oma, jouw opa ook. We hebben het allemaal overleefd of moeten overleven. We hebben een sterk Europa gemaakt. Maar misschien toch niet sterk genoeg. En het hangt nu echt af, van de mensen die daar wonen. Die met gezond verstand en goed gemoed er tegenaan gaan. Om die grenzen te blijven bewaken. Om met liefde en mooie normen en waarden te vechten.

Maar nu wordt het verdeeld. Er wordt angst gezaaid, van alle kanten. Vraag jezelf regelmatig af, waarom jij niet geniet van wat je doet. Ik denk dat het komt, omdat je voelt dat je niet meer vrij leeft. Dat je niet vrijuit kunt zeggen wat je vindt en voelt, als het iets moois betreft. Al was het maar over leven na de dood en de geesteswereld. We staan allemaal klaar om jullie te helpen. Maar wij wachten nu af, wat er gebeurt. Wanneer de vlam in jou ontsteekt. Wanneer jij de liefde voelt voor deze aarde en je opstaat. Dan zijn wij mee. Wij lachen hier niet in ons vuistje, om wat er allemaal op deze aarde gebeurt. En er zijn er wél die dat doen, waar je voor moet uitkijken. Die zichzelf zien, als het middelpunt van deze wereld. Die uitstralen dat het hen allemaal niets kan schelen. Als je zulke mensen in jouw omgeving tegenkomt, raad ik je aan om er tegen op te staan. Ik raad je simpelweg aan, om te vechten voor een wereld, waar vrede is. En vrede in jouw hart, is daarmee een begin. En vrede in de daden die je doet, is wat het verschil maakt. Aan de slag. Hier kom ik nog op terug. Want vrede is iets dat leeft. In jou leeft. En een weg zoekt naar buiten. Vrede is iets, net als liefde. Wat aanwezig is en kan zijn. Mits jij dat toelaat. Mits je liefde – jouw vrede – deelt met de wereld. Je goede kanten laat zien. Je aan de slag gaat, met goed gemoed. Je niet op geld belust bent, maar op talent. Waar jij jouw leven mee vult, is wat de aarde en alle anderen daarop raakt. Elke dag opnieuw. Dus wat is het jou waard, om van deze aarde een mooie plek te maken? Wat is het jou waard, om vredig en hand in hand te staan? Laat dát zien. En dat wat je laat zien, is wat jij voelt. En dat krijg je terug. En dat bepaalt dus jouw geluk. Of niet.

Laat alsjeblieft zien dat het kan, jongens. Wij hebben té hard gewerkt, om hier een mooi verenigd Europa te maken. We hebben té hard moeten strijden. Er zijn er velen, die het niet hebben overleefd. En laat maar eens zien, wat jij in je mars hebt, nieuwe generatie. We hebben het hier over leven en dood. We hebben het hier over een wereldvrede. Of niet. Het zijn zaken, die aan het hart gaan. Niet aan het hoofd. Laat ze niet aan je voorbijgaan, is mijn boodschap voor vandaag.

Veel liefde gewenst allemaal, van Kees

